Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 21	1. November 1912	61. Aargang

Genealogiens Plads i Frelsningsplanen.

Af Nephi Anderson.

(Sluttet.)

Det første amerikanske Værk om Genealogi blev udgivet i 1771, det andet i 1787 og det tredie i 1813. I 1874 var der i det Hele udgivet 400 genealogiske Værker. Fra den Tid og indtil nu har den Slags Bøger været i stadig Tiltagen. Hvert Aar bliver Listen betydeligt forøget. New-England Selskabet meddelte i 1905, at det havde sørget for at faa Listerne over Fødsler og Dødsfald i 37 Byer i Massachusetts trykte, og dette gode Arbejde fortsættes. Andre amerikanske Selskaber ere ihærdige for at samle, bevare og udgive genealogiske Værker. Tusinder af Mennesker ere blevne paavirkede til at anvende mange Penge og mange Aar af deres Tid for at samle Slægtregistre og lade dem trykke.

Med Iver kaste Folk sig over deres Stamtavler og Slægtregistre. Der paabegyndes Tidsskrifter, som udelukkende behandle genealogiske Spørgsmaal, og Dagbladene have en særlig Rubrik dertil.

Bibliothekarer og de, som tage Vare paa offentlige Dokumenter og Optegnelser, bære Vidnesbyrd om denne Bevægelse. Bibliothekerne ere blevne forbausende populære og fyldes med Mennesker, som have meldt sig i Amatør-Genealogernes Rækker.

Hvad er det, som udøver denne Indflydelse paa Mængden — hvilken

Fortryllelse er det, som drager dem, og som lokker saa mange til at foretage saadanne Undersøgelser? spørger en Skribent.

Denne Vækkelse indskrænker sig ikke til de Forenede Stater alene. I ethvert Land, hvor Israels Blod findes, blive Børnenes Hjerter vendte mod deres Fædre. Tyskland, Holland, Sveitz og de skandinaviske Lande ere alle interesserede i at samle og bevare Fortidens Optegnelser, selv om der ikke er udgivet ret mange endnu. George Minns, Utahs genealogiske Agent i England, skriver:

„Der er for Tiden en travl Summen i den genealogiske Kube, som i den Tid, jeg har været beskjæftiget med at gjennemsøge Arkiverne her, stadig er bleven forøget; og det ser ud til, at Interessen vil tiltage i en meget betydelig Grad, eftersom Tiden gaar. Jeg har med stor Interesse lagt Mærke til genealogiske Foretagenders gradvise Udvikling og har set mange County og andre Selskaber blive stiftede. Alle disse have det samme Maal for Øje, nemlig at bringe mere eller mindre skjulte Dokumenter frem for Lyset, at bevare deres værdifulde Indhold for Efterverdenen og at trykke, ordne og udgive Fortidens Optegnelser.

Resultatet af alt dette Arbejde er til stor Hjælp for genealogiske Undersøgelser. Det er et stort og ædelt Arbejde. Paa Grund af de mange Hundreder og Tusinder af Dokumenter, der ere spredte omkring i Landet, og Mangel paa de fornødne Pengemidler vil det vare mange Aar, før de alle ere trykte og ordnede. Hvor store Vanskelighederne end ere, ofre dog et stort Antal Mennesker af begge Kjøn deres Tid, Evner, Energi og Midler til denne Sags Fremme. En Mængde gamle Optegnelser ligge nu gjemte rundt omkring, og deres Indhold er saa godt som ukjendt og anses for at være uden al Interesse."

Ved Herrens Styrelse kom Tiden til Oprettelsen af en Organisation, der kunde hjælpe de Sidste-Dages Hellige i deres vigtige Arbejde for deres Døde. Tirsdag den 13. November 1894 blev der afholdt et Møde i Historieskriverens Kontor i Salt Lake City, og der blev Utahs genealogiske Selskab organiseret. En Erklæring blev affattet og underskrevet af følgende: Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Joseph F. Smith, John Nicholson, James H. Anderson, Amos Milton Musser, Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, James B. Walkley, Abraham H. Cannon, George Reynolds, John Jaques og Duncan M. Mc. Allister. Erklæringen lød saaledes:

„Vi, de Undertegnede, Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, slutte os herved sammen i en Forening, som skal bære dette Navn og denne Titel: »The Genealogical Society of Utah«. Denne Foreningens Formaal ere velgjørende, oplysende og religiøse — pekuniære Fordele lades ude af Betragtning. Velgjørende ved at samle, oprette og vedligeholde et genealogisk Bibliothek til Brug for dens Medlemmer og Andre; oplysende ved at undervise i Alt vedrørende Gene-

alogi og religiøs ved at skaffe saadanne Oplysninger om afdøde Personer, der kunne benyttes i Udførelsen af Ordinancer tilhørende vor Herre og Frelser Jesu Kristi Religion, saaledes som denne Religion er fremsat i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Lærdomme og i Herrens Aabenbaringer. Nævnte Organisation skal ledes i Overensstemmelse med Kirkens Regler og Love."

Kirkens Historiker, Franklin D. Richards, overlod Selskabet det store, øvre Værelse i Historieskriverens Bygning til dette Brug, og det benyttes endnu.

Selskabet voxede i Begyndelsen langsomt, men i de sidste faa Aar har det udviklet sig hurtigt, hvilket hovedsagelig skyldes dets Embedsmænds og Komitee-Medlemmers Interesse og ivrige Virksomhed. I 1895 havde Selskabet 28 livsvarige og 20 aarlige Medlemmer. Der var 100 Bind i Bibliotheket. Nu er der indlemmet 738 livsvarige og 1712 Aarsmedlemmer i Selskabet. Nogle faa af de livsvarige Medlemmer ere naturligvis døde, og maaske en Fjerdedel af de andre ikke have fornyet deres Medlemsskab, men disse Tal ere dog et Udtryk for Selskabets Vext. Der er nu 2000 Bind genealogiske Bøger i Bibliotheket. Disse bestaa hovedsagelig af amerikansk og engelsk Familiehistorie, Statistiker, Sognebøger, By- og Countyhistorier, indbundne genealogiske Tidsskrifter indbefattende et helt Sæt af Ny-Englands historiske og genealogiske Rekord, Kort og andre Værker om samme Emne. En Begyndelse er gjort i skandinaviske, hollandske, tyske, franske og italienske Genealogier, og der er Udsigt til en betydelig Forøgelse af disse Afdelinger. Bibliotheket er aabent for Medlemmer hver Uge fra Kl. 9 til 5 med Undtagelse af Lørdag, paa hvilken Dag det lukkes Kl. 1. En Bibliothekar er tilstede for at hjælpe Begyndere tilrette. Medlemskontingentet er: For livsvarigt Medlemsskab 10 Dollars, som betales i Løbet af 2 Aar, og for Aarsmedlemmer 2 Dollars for det første Aar og derefter 1 Dollar om Aaret.

Dette er altsaa den Organisation, som kommer frem for de Sidste-Dages Hellige og anmoder om deres Bistand og Beredvillighed. Den Tro, som vort Folk har om Frelse for de Døde, gjør det indlysende, at det er af yderste Vigtighed, at enhver trykt Optegnelse over de Døde, som indeholder Navne, Datoer og Slægtskabsforhold, bliver tilgængelig for de Sidste-Dages Hellige. Paa Grund af den forholdsvis ringe Efterspørgsel efter saadanne Bøger bliver der som Regel kun trykt 150 Exemplarer. Som Følge heraf ere Bøgerne kostbare, men vi burde alligevel have dem. Hvert Aar bliver der udgivet et stedse større Antal af saadanne Bøger. De britiske Sognebogs-Selskaber udgive 2 eller 3 Bind hvert Aar. Utahs genealogiske Selskab subskriberer paa alle saadanne Bøger, saasnart de ere udgivne. Der bliver ogsaa trykt Bøger i andre Lande, og alle disse burde vi have ligesaa hurtigt, som de ud-

komme. Men de koste Penge, og derfor er et Medlemskontingent nødvendigt.

Det Spørgsmaal bliver ofte stillet: Hvad Gavn kan jeg have af at blive et Medlem af det genealogiske Selskab? Det er jo Menneskets Natur at ville vide, hvori den personlige Fordel bestaar, før man skjænker Tid og Penge til et Foretagende. Nogle sige, at de kunne ikke benytte Bibliotheket, fordi de ikke bo i Salt Lake City. Andre undskylde sig med, at der i Bibliotheket kun findes faa eller ingen Bøger, som indeholde deres Familienavne.

Uagtet mange have erholdt Tusinder af Navne fra vore Bøger og der er i Tusindvis tilbage, som vente paa at blive benyttede, kan Ingen dog være sikker paa at finde sit Familienavn eller Slægtregister i Bibliotheket. Men hvad har det at sige? Forlange de Hellige at faa Vished om, at de kunne bringe Evangeliet til nogle af deres egen Slægt, før de ville adlyde Kaldet til at gaa paa en Mission? Dersom Arbejdet er godt, har det da Noget at betyde, hvem der høster Fordelen? Al Egenkjærlighed er banlyst fra Arbejdet for de Døde. Den ene Sjæl er ligesaa kostbar som den anden, og de skulle Alle have den samme Lejlighed til at opnaa Frelse. Selv om de, der bo langt borte, ikke for Tiden kunne gjøre Brug af Bibliotheket, give de ved deres Støtte og Medlemsskab Andre Lejlighed dertil. Hvem kan afgjøre, hvilken der gjør det største Arbejde: Den, som udfører det, eller den, som gjør det muligt at udføre det? „Ingen Mand lever for sig selv, og ingen dør for sig selv." Hele den menneskelige Familie er forenet med Blodets Baand og dens Slægtskabsforhold til Gud; derfor kan en god Gjerning ikke udføres for et af vore Medmennesker, uden at den gavner den hele Menneskehed og bliver en Del af det Arbejde, som vil frelse hele Slægten.

Det genealogiske Selskab udgiver »Utah Genealogical and Historical Magazine«. Dette Tidsskrift bliver byttet med mange andre af lignende Slags, og mange værdifulde Bøger erhverves ved at anmelde dem i dets Spalter. Opmærksomheden henledes særlig paa Aargangen for 1912, fordi denne, foruden de mange Artikler om genealogiske Emner, tillige vil indeholde en Række Lektier i Genealogi, som ere skrevne for Selskabet af Søster Susa Young Gates. Søster Gates har i mange Aar været Lærerinde i Genealogi, og disse Lektier indeholde Resultatet af hendes Studier og Erfaringer paa dette Omraade. De ville være uvurderlige for alle dem, som ønske at begynde paa dette Arbejde; de ere baade praktiske og nyttige.

Lad mig til Slutning give et Billede af dette Arbejdes Fremtid. Jeg ser de Dødes Optegnelser og deres Historier samlede fra alle Nationer paa Jorden til et stort Hovedbibliothek i Zion — det største og bedst forsynede i Verden vedrørende dette særlige Arbejde. Filial-Bibliotheker kunne oprettes i Nationerne, men de vigtigste Optegnelser

ville findes i Zion. Øvede Genealoger ville stadigt være beskjæftigede i alle Lande, granskende og søgende i deres Arkiver og Familieoptegnelser. Efterhvert Templerne forøges og Arbejdet bliver større, vil da dette Selskab eller en Afdeling af dette Selskab tage Vare paa et omfattende, men fuldkomment og nøjagtigt Liste- og Reguleringssystem, saaledes at Arbejdet i Templerne kan udføres uden Forvirring eller Fejltagelser. Saaledes vil dette store Forløsningsarbejde gaa for sig Aar for Aar langt ind i Tusindaarsriget, indtil enhver Sjæl, som kan findes i de jordiske Optegnelser, har faaet dette Arbejde udført; da vil den usynlige Verden komme til vor Bistand; de brudte Led ville blive sammenføjede, de uredte Traade ordnede, og Guds Hensigter, at give alle sine Børn Lejlighed til at blive frelste, ville være opnaaede.

Vi leve i den første Begyndelses Tid, hvad dette Værk angaar. Vi ere endnu Nybyggere. Vi hjælpe kun til at lægge Grundvolden til det „underlige, ja vidunderlige Værk, som er ved at komme frem blandt Menneskenes Børn". Og nu, med Profeten Joseph Smiths Ord (Pagtens Bog 128: 19—24): „Nu, hvad høre vi i dette Evangelium, som vi have annammet? En Glædes Røst! en Naadesrøst fra Himlen og en Sandhedsrøst udaf Jorden; et glad Budskab for de Døde, en Glædesrøst for de Levende og de Døde; glædeligt Budskab om gode Ting; hvor dejlige ere deres Fødder paa Bjergene, som bringe glædeligt Budskab om det Gode, og som sige til Zion: Se, Gud er Konge! . . ."

„Brødre, skulle vi ikke gaa frem i saadan en stor Sag? Gaar fremad og ikke tilbage. Frisk Mod, Brødre, og fremad til Sejr! Lader eders Hjerter fryde sig og være saare glade. Lader Jorderige udbryde i Sang. Lader de Døde fremføre Frydesange til evig Pris for Kong Emanuel, som, før Verden blev til, har bestikket det, der vil sætte os i Stand til at udfri dem af deres Fængsler, thi de Fangne skulle frigjøres . . . .

Ser, Herrens store Dag er nær, og hvo kan taale hans Tilkommelses Dag, og hvo kan staa, naar han ses? Thi han er som en smeltende Ild og som Tvætterens Sæbe; og han skal rense Levi Børn og lutre dem som Guldet og som Sølvet, at de kunne ofre for Herren et Offer i Retfærdighed. Lader os derfor, som en Menighed, som et Folk, og som Sidste-Dages Hellige, ofre for Herren et Offer i Retfærdighed, og lader os fremlægge i hans hellige Tempel, naar det er færdigt, en Bog, som indeholder Optegnelsen over vore Døde, der skal være aldeles værd at annammes."

Aandens Vidnesbyrd.

Af Charles A. Callis i »Mill. Star«.

Vi opnaa evig Lyksalighed ved at tjene Herren. Vi stræbe ikke efter at hædres af Mennesker, men alene efter den Hæder og Ære, som kommer fra Gud. Vi læse i Mormons Bog, Side 621, 5. Vers: „Og formedelst den Helligaands Kraft kunne I kjende Sandheden i alle Ting." Dette er en stor Trøst for Sidste-Dages Hellige. Vor Tro er ikke afhængig af Menneskers Visdom, men af Guds Kraft. De Vidnesbyrd, som vi have modtaget om dette Evangeliums Guddommelighed, hvile ikke paa Vildfarelser. Vort Vidnesbyrd er bygget paa Klippen — Aabenbarelsens Klippe. Staaende paa denne Klippe ere vi sikre imod Tvivl, Splid og Uenighed, dersom vi give Agt paa Guds Aands vejledende Indflydelse, og denne Aand kan enhver virkelig Sidste-Dages Hellig være i Besiddelse af. Det bliver mere og mere indlysende, at Joseph Smith forkyndte saadanne Sandheder, som Menneskesjælen trænger til og længes efter. Vi paaskjønne ikke selv fuldtud de Fordele og evige Rigdomme, som Vidnesbyrdet om Evangeliets Sandhed bringer til os. Den Hellige Aand vil lede os ind i al Sandhed, som Johannes siger: „Den Salvelse, som I fik af ham, bliver i eder, og I have ikke nødig, at Nogen skal lære eder." Vi blive belærte gjennem den Helligaands Inspiration og ledede af Guds Tjenere, som han har indsat til at styre og vejlede sit Folk, til at opbygge og belære dem og bringe dem til en Enhed i Troen.

Hvad har dette Vidnesbyrd om Evangeliet gjort for os? Mange Mennesker i Verden ere i vore Dage meget interesserede i Spørgsmaalet, om det er muligt at faa Meddelelser fra Aandeverdenen. For nogle faa Uger siden døde en fremragende Filosof og Videnskabsmand. Han havde lovet sine Venner, at dersom det var muligt for ham, vilde han meddele sig til dem efter sin Død. Med en Blanding af Nysgjerrighed og Tvivl gaa nu disse Mennesker og vente paa Opfyldelsen af dette Løfte. Den Hellige Aands Inspiration har givet os en Forsikring, en Kundskab om, at der er Forbindelse mellem Aandeverdenen og Jorden, men paa en regelmæssig Maade. Gud udfører ikke noget alene for at tilfredsstille Menneskers Nysgjerrighed, men det Vidnesbyrd, han giver os, og de Meddelelser, han velsigner os med, ere givne i en bestemt og gavnlig Hensigt. Da Stephanus saa' Jesus siddende ved Guds høire Haand, blev dette Vidnesbyrd givet til ham, for at han kunde blive i Stand til formedelst sin egen Kundskab at erklære, at Jesus var Kristus, og at han indtog sin retmæssige og forudbestemte Plads ved Faderens høire Haand. Saaledes ogsaa da Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris modtoge det herlige Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog i Forbindelse med den vigtige Sandhed,

at Joseph Smith var en Guds Profet; da var dette Vidnesbyrd givet til dem, for at de kunde bære det til Verden. De bar dette Vidnesbyrd, og Tusinder og Titusinder af Menneskenes Børn have fattet Tro paa Mormons Bogs guddommelige Oprindelse.

Hvorledes veed jeg, at Udødeligheden er en Virkelighed, og at himmelske Væsner vise sig for Guds Tjenere i den rette Hensigt og efter Guds Bestemmelse? Joseph Smith bevidnede, at han saa' Faderen og Sønnen. Han saa' Gud vor Fader og vor Herre, Jesus Kristus. Enhver Mand og Kvinde, som har annammet dette Evangelium og har modtaget den Helligaand, har af Gud faaet dette store Vidnesbyrd plantet i deres Hjerter, at Joseph Smith var en Guds Profet. Tror De, at Gud vilde aabenbare til sine Hellige, at Joseph Smith var en sand Profet, dersom han forkyndte en Usandhed, da han paastod, at han havde set Faderen og Sønnen? Nej. Dette er derfor et usejlbarligt Bevis, thi Gud holder ikke sin Haand over en Mand, som bærer falsk Vidnesbyrd. Joseph Smith erklærede, at Frelserens Forløber, Johannes den Døber, viste sig for ham og meddelte ham det aaronske Præstedømme. Han bevidnede, at Peter, Jakob og Johannes, den oprindelige Kirkes „Grundstøtter", kom og gav ham det melchisedekske Præstedømme, hvilket gav ham Fuldmagt til at oprette Kristi Kirke paa Jorden og prædike Evangeliet til dens Indvaanere saavelsom at forrette alle dets Ordinancer. Veed vi, at Joseph Smith sagde Sandheden? Ja, for den Helligaand bærer det Vidnesbyrd til vore Sjæle, at han var en Guds Profet. Alle de af eder, som have følt Præstedømmets Kraft og været Vidner til Kristi Kirkes vidunderlige Vækst, I, som have følt den Kraft, som denne Kirkes Ledere ere i Besiddelse af, og som de bruge i det Gudes Tjeneste, I vide, at disse himmelske Sendebud i Virkeligheden gave Joseph Smith Guds Præstedømme, at han arbejdede og handlede under Guds Ledelse, og at han formedelst Guds Kraft grundlagde denne Kirke, som aldrig mere skal tages bort eller gives til noget andet Folk.

Dette Haab, dette Vidnesbyrd er i Dag ligesom i forbigangne Tider alle de Opofrelser værd, som vi blive kaldede til at gjøre. Vi behøve ikke at blive undervist af Mennesker; thi formedelst den Helligaands Kraft kunne vi blive „ledte ind i al Sandhed". Apostelen Johannes siger: „Hver den, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren." Fyldte med dette levende, guddommelige Haab, denne herlige Kundskab og dette Vidnesbyrd ville de Sidste-Dages Hellige ved at leve retskaffent rense sig selv med dette herlige Haab og tilsidst opnaa evigt Liv og blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger.

Fredag den 1. November 1912.

Offentlige Forlystelser.

Den gavnlige eller skadelige Indflydelse, som offentlige Forlystelser udøve, afhænger hovedsagelig af den Maade, hvorpaa disse ledes og reguleres, og af det Tilsyn, som fra Hjemmets og Regjeringens Side føres med dem. Forlystelser uden Spor af Tilsyn ere meget farligere for et Nabolag end et hvilketsomhelst andet Foretagende uden Kontrol. Tøjlesløse Forlystelser ere ligesaa skadelige og sundhedsnedbrydende som ufordøjelig Føde; men god Morskab og gode Adspredelser ere ligesaa nødvendige og gavnlige for Mennesket som Mad, forudsat at saavel deres Kvalitet som deres Kvantitet afpasses og reguleres.

Forlystelser af den rette Slags, som ledes fornuftigt, udvikle baade Sjæl og Legeme; men uden Ledelse ere de i bedste Tilfælde kun en Efterligning af Kattekillingens hensigtsløse Leg, og i værste Tilfælde blive de til gabende Afgrunde, hvori Menneskesjælen nedstyrtes. I og for sig ere Fornøjelser ikke synd ige. Glæde og Munterhed ere Guds Gaver til Menneskene og hans Belønning til dem, som leve et retskaffent Liv. Profeten Sakarias siger, idet han taler om det gjenoprettede Jerusalem: „Stadens Gader skulle være fulde af unge Drenge og Piger, som lege paa dens Gader." Lysten til Adspredelser og Fornøjelser er anbefalelsesværdig hos baade Gamle og Unge; thi den er et Bevis paa, at de ere i Besiddelse af en sund Sjæl i et sundt Legeme. De Syge og de Brødebetyngede ere ude af Stand til at tage Del i virkelige Fornøjelser; derfor sætter Ingen et Hospital eller et Fængsel i Forbindelse med Tanken om Glæde og Munterhed.

Spørgsmaalet om Forlystelser bestaar egentlig af 3: „Hvad", „Hvor" og „Naar". Enhver Fornøjelse er forkastelig, som svækker Legemets Styrke, formindsker Respekten for En selv og Andre eller nedsætter Værdien af de aandelige Ting. Enhver Forlystelse er upassende, som indeholder Noget, der kan vække berettiget Anstød hos noble og rettænkende Mennesker, og enhver Fornøjelse er synd ig, som overtræder et af Guds Bud eller fornærmer et eneste Menneskes Følelser.

Fornøjelser i sig selv ere aldrig skadelige; men Misbrugen af dem har fordærvelige Følger. Ledet af Havesyge og Ondskab have Mennesker plantet uskyldige Fornøjelser i synd ige Omgivelser. Hjemmet og Samfundet have Ret til at angribe saadanne Omgivelser, men ikke selve Fornøjelserne. En Gang imellem er det maaske nødvendigt at omstøde det Gode for derved at kunne udrydde det Onde, men som Regel bør der gjøres Forskjel paa Fornøjelserne og paa de slette Omgivelser.

Det vilde være urigtigt og ufornuftigt at ødelægge en smuk Have, kun fordi der var en Beværtning i den. Det, der burde gjøres, var at lukke Beværtningen. Det vilde være dumt at standse et Boldspil, fordi en af Spillerne var tilbøjelig til at slaas. Overtræderen af Spillereglerne burde fjernes og Spillet fortsættes. Det er altid kjedeligt at se en god Ting eller et godt Menneske blive dadlet paa Grund af daarlige Omgivelser, naar disse ikke ere selvvalgte.

Det er ganske unyttigt og ufornuftigt at prøve paa at afskaffe Sport og Forlystelser. Vi ville ikke sulte Legemet, fordi de fleste Sygdomme stamme fra Maden, vi spise. Ejheller skulle vi afskaffe Fornøjelser, fordi Misbrugen af dem har ledet og maaske paany vil lede til det, som er daarligt. Hensynsløse Forbud give kun daarlige Resultater. De afskaffe ikke Ondet, men forandre kun dets geografiske Beliggenhed. Ulovlige og aandsnedbrydende Forlystelser tage Overhaand, naar der er Mangel paa gode og adspredende Fornøjelser. At erstatte de daarlige med gode Forlystelser er altid den bedste Fremgangsmaade og giver Resultater, der ikke kunne opnaas ved Forbud. Skadelige Forlystelser kunne bedst modarbejdes og overvindes ved at opmuntre og understøtte de uskyldige og ved at bringe disse under det rette Tilsyn og i gode Omgivelser.

Hverken Loven eller Forældrenes Autoritet kan forhindre unge Mennesker i at søge Adspredelse i hinandens Selskab. Unge ville søge Unges Selskab. Ethvert Forsøg paa at forhindre Udfoldelsen af dette menneskelige Instinkt vil kun bevirke, at Tid og Sted for saadanne hemmeligholdes, og desuden lede til Lovovertrædelser og Opsætsighed; denne medfødte Trang til Selskabelighed kan nemlig ikke forandres. Menneskenes Selskabelighed er den Tilværelsens Grundlov, hvorpaa hele Samfundsbygningen hviler, og Fornøjelser ere en uundgaaelig og nødvendig Følge af denne Selskabelighed. De ere til Glæde og Underholdning for de Unge og til Trøst og Adspredelse for de Gamle.

Idet vi anerkjende Tilværelsen af denne medfødte Trang til Selskabelighed og det dermed forbundne Ønske om Fornøjelser, paatage vi os ikke alene Ansvaret for, at denne Trang udvikles paa den rette Maade, men ogsaa Ansvaret for, at der gives baade Unge og Gamle Adgang til passende og opløftende Adspredelser.

The Juvenile Instructor.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældsterne Charles Jensen og James Christensen fra Kjøbenhavns Konference, Jens Marins Jensen og Søren M. Sørensen fra Aalborg Konference ere løste med Tilladelse til at rejse hjem.

Br. Charles Jensen har virket i Missionen i 28 Maaneder; men de tre sidstnævnte ere løste paa Grund af daarligt Helbred. Br. Christensen har været her 22, Br. Jensen 10 og Br. Sørensen 5 Maaneder.

De forlode Liverpool den 18. Oktober med Dampskibet „Corsican".

Søndagen er Hviledag.

Det vil maaske ikke være af Vejen at sige nogle Ord herom, da Forespørgsler angaaende dette Emne fra Tid til anden indløbe fra Folk, som have mødt Repræsentanter fra en eller anden Sekt, der betragter Lørdagen som Sabbat i Stedet for Søndagen.

For det første maa vi huske paa, at det tredie Bud ikke forlanger, at Lørdagen skal helligholdes, men „den syvende Dag". „Sex Dage skal du arbejde og gjøre al din Gjerning. Men den syvende Dag er Sabbat for Herren din Gud." Loven bestemmer, at hver syvende Dag skal være Sabbat, og de, som arbejde sex Dage og hvile paa den syvende, overholde denne Lov, hvadenten de tælle Arbejdsdagene fra Søndag eller fra Mandag.

Vore Venner, Syvende-Dags Adventisterne, gaa ud fra, at hvorsomhelst Loven omtaler den syvende Dag, betyder det Lørdagen. Men heri tage de fejl. Den Spedalske, som blev helbredet, fik Befaling til at afrage sit Haar og Skjæg og bade sit Legeme „paa den syvende Dag", men naturligvis ikke paa Sabbaten. Den syvende Dag er den syvende fra den Dag af, da man begynder at tælle.

For det andet er det slet ikke sikkert, at de gamle Jøder altid helligholdt den ugentlige Sabbat paa den Dag i Ugen, som svarer til vor Lørdag. Pastor S. W. Gamble fra Syd-Kansas Konferencen i Methodistkirken erklærede for nogle Aar siden, at den jødiske Sabbat ligesom vor Nytaarsdag var en Helligdag, der kunde indtræffe paa en hvilkensomhelst af Ugens Dage, og denne Tanke fremsatte han for de mest fremragende Lærde i Chicago, som ikke formaede at gjendrive den. Han sagde blandt andet:

„Fra Udvandringen af Ægypten til efter Kristi Korsfæstelse faldt Jødernes Sabbat paa bestemte Dage hvert Aar, nemlig paa den 15. Abib eller Nisan, som helligholdtes til Erindring om Udfrielsen af Ægyptens Trældom. Den faldt paa den samme Dag i Ugen som den 15. Abib indtil Pinsefesten. Pinseugen indeholdt 6 Arbejdsdage og to Sabbater. De sex Arbejdsdage fulgte efter Pinsefestens Sabbat og vilde altsaa have til Følge, at den første Sabbat efter Pinse blev en Dag senere i Ugen, end den havde været den Del af Aaret, der gik forud for Pinsen. Saaledes blev Sabbaten hver Pinse skudt en Dag frem i Ugen."

Reglen var saaledes, at den ugentlige Sabbat rettede sig efter Sabbatsaarets. Jøderne arbejdede sex Aar og betragtede det syvende som et Sabbatsaar. Naar de havde fuldendt syv Gange syv Aar — syv Uger af Aar i Stedet for Dage — da havde de to Sabbatsaar Det 49. var det egentlige Sabbatsaar og det 50. et Jubelaar (3. Mosеb 25: 11).

Vi skulle lægge Mærke til, at Overholdelsen af Sabbaten var en Lov, før de ti Bud bleve givne. Dette fremgaar af Budets Ordlyd: „Kom Sabbatens Dag ihu." Iblandt de hedenske Nationer er Sabbatens Betydning tabt. Hos Babylonierne blev den overholdt for at „formilde" Guderne. Paa den Dag var det ikke Kongen tilladt at ride, spise kogt Føde eller klæde sig i smukke Dragter. Eftersom han var Folkets Repræsentant, blev denne Afholdenhed anset for at være til Gavn for Folket. Deres Sabbat faldt paa den 7., 14., 21. og 28. Dag i Maaneden, og det er tydeligt, at bestemte Datoer vilde lade Sabbaten falde snart paa den ene og snart paa den anden af alle Ugens Dage. Er der nogen Grund til at antage, at den babyloniske Regel blev forandret i den hebraiske Kalender?

For det tredie maa vi huske paa, at der er mange Beviser paa, at de Kristne overholdt den første Dag i Ugen som „Herrens Dag" saavelsom den jødiske Sabbat. Da den gamle Pagt var endt, faldt den mosaiske Sabbat ganske naturligt bort med den. Selve den Kjendsgjerning, at Constantin gjorde Søndagen til en lovmæssig Helligdag, beviser, at de Kristne paa den Tid helligholdt denne Dag. Hans Hensigt var af politiske Grunde at hjælpe de Kristne i Riget ved at give deres Religionsøvelse Lovens Bistand.

Lad os til Slutning sige, at Helligholdelsen af een Dag af hver syv som en Hviledag er af stor Betydning ikke alene fra et religiøst, men ogsaa fra et økonomisk Standpunkt. De, som nedbryde de Hegn, der ere opsatte for at beskytte Sabbaten, ere Samfundets farligste Fjender. Det er ikke alene blevet paavist, at en Mand udfører mere og bedre Arbejde, naar han hviler en Dag af hver syv, men ogsaa, at hans fysiske og aandelige Personlighed udvikles og bliver bedre, naar denne Lov adlydes. Vanhelligelse af Sabbaten er i Tiltagen, og kun Faa have Øjnene aabne for Faren. Vi trænge til at vaagne op og igjen komme til Erkjendelse af, at Civilisationen vil gaa tilbage, hvis vi tillade den moralske og religiøse Følelse at slumre ind.

Deseret News.

Apostasiens Aand.

For nogle Aar siden traf Nedskriveren af disse Linier sammen med en Mand, som havde staaet uden for Kirken i 27 Aar. Da jeg en Dag spurgte

ham om Grunden til, at han forlod Kirken, svarede han, at Skylden var hans egen.

Siden den Tid har jeg læst mange Artikler og lyttet til mange Taler om den oprindelige Kirkes Frafald og Aarsagen til, at Folk efter Frelserens Bortgang tabte Troen. Næsten alle disse Taler og Artikler henvise til den ydre Paavirkning og til de Forfølgelser, som Folket var udsat for, og som fik dem til at fornægte deres Religion og søge de verdslige Myndigheders Gunst.

Der er kun eet Tilfælde, som leder til Frafald, og kun eet, som har Indflydelse paa det enkelte Individ, og det er, naar Personen selv vender sig bort fra det, som han veed er Sandhed.

Ormen ødelægger Æblet ved at lægge sine Æg i Blomsten. Efterhvor som Æblet voxer, udvikles ogsaa Æggene og blive til en stor Orm, der formindsker Æblets Værdi, ja gjør det usalgbart i mange Stater. Denne Orm lægger Æg, og dersom dens Udbredelse ikke standses, vil hele Haven blive ødelagt.

Paa samme Maade begynder Utilfredshedens Frø sit Værk i Troens Blomst hos det enkelte Menneske; det æder sig snart ind til Hjertet og bringer senere ham eller hende i en beklagelsesværdig Stilling.

Det rigtige Frafald begynder derfor inde fra og ikke ude fra. Det viser sig i smaa uvenlige Handlinger imod Naboer, i at finde Fejl hos Overordnede og overse Underordnede. De, som have haft lang Erfaring i Kirken, veed, at det sommetider tager lang Tid for dette Frø at udvikle sig saa meget, at det bliver til en skadelig Orm, der æder sig ind i Hjertet af Frugten.

Følelsen af, at du er bleven behandlet uretfærdigt, bringer Ægrelse, Misfornøjelse, saaret Stolthed og krænket Ærgjerrighed, indtil Ormen viser sig paa Overfladen. Mange tro, at dette er dens første Optræden — at den da fødes, men det er ikke Tilfældet. Maaske det har taget flere Aar for den at udvikles saa meget, at den bliver synlig ude fra.

Hvad er nu Aarsagen til al denne Forstyrrelse? Hvis du kunde se igjennem den ydre Skal og forstaa Menneskers indre Følelser og læse deres Tanker, da vilde du opdage, at saadanne Tilstande ere Resultatet af det enkelte Menneskes dobbelte Liv. Han var een Ting for sig selv og en anden overfor sine Venner. Med andre Ord, han var ikke ærlig.

Der er blevet sagt: „Dersom du ønsker Dag efter Dag at leve sammen med en Kjæltring, og dersom du ønsker at sove med ham og at spise med ham, da er du selv en Kjæltring.“ Du vil aldrig være i Stand til at komme bort fra dig selv. Vær forvisset om, at det Menneske, som bliver fornærmet, er selv en mange Gange større Fornærmer. Hans Ærgrelser have deres Udspring i hans egen Hjerne.

Vi have ømme Følelser, og de stødes sommetider. Katten har en Hale, og sommetider bliver der traadt paa den. Dersom vi trække vore

Fødder efter os ligesom Katten sin Hale, da maa vi være forberedte paa, at de sommetider saares.

Der en højere Lov, som enhver Mand og Kvinde burde leve efter. Der er en højere Tilværelse, som Enhver burde stræbe efter. Denne højere Lov bestaar i at kaste alle de sarte Fornemmelser bort, som altid komme i Vejen, træde ud i Solskinnet iblandt Guds store Børn og betragte dem fra et højere Stade og ikke fra den Lavhedens Grøft, hvori vi ere faldne. Da ville vi lære Hjertets sande Hensigt at kjende, og naar vi kjende denne, ville vi betragte Menneskers Handlinger med mere Overbærenhed; vore egne Saar ville heles, og vi ville kjende hverandre, som vi kjende os selv.

„Kjend dig selv." Et visere Ord blev aldrig sagt. Dersom ethvert Menneske kjendte sig selv og vilde undersøge sit eget Hjertes skjulte Gjemmer, se sin egen Svaghed, lære sin Styrke at kjende og saa søge Guds Kraft og Bistand til at udvikle sin Styrke, da vilde han blive i Stand til gjøre meget Godt baade for sig selv og sine Omgivelser.

Der er en Kraft, som overvinder alle Livets vanskelige Tilskikkelser og gjør os til stærke Mænd og Kvinder, som kunne bruge vor Styrke til Gavn for alle dem, som de komme i Forbindelse med. Denne Kraft bliver givet os af den alvise Skaber. Bøn, Ydmyghed og Flid ville udvikle den.

»Liahona«.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Konferencen tog sin Begyndelse Fredag den 27. September med et Møde under Ledelse af den kvindelige Hjælpeforening. Det aabnedes med Salmen: „Vor Gud, vi til dig raabe". Bøn af Br. A. C. Pedersen, hvorefter Salmen „Stor Herren er og til hans Pris" blev afsungen.

Konferencepræsident P. H. Sørensen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter Søster Margretta Jensen aflagde Rapport over Aarhus Grens kvindelige Hjælpeforening. Følgende Lærerinder i Aarhus Gren omtalte deres Virksomhed i Grenen og bar deres Vidnesbyrd: Karen Jensen, Elisabeth Poulsen, J. Fischer, Vilhelmine Christensen, Marie Hermansen, Kristine Poulsen, Gertrud Thomassen og Maren Andersen.

Følgende Program blev derefter udført: Duet af Thyrra og Elly Jensen, Oplæsning af Margretta Jensen og Sang af Agnes og Frida Jensen. Koret sang til Aveyling: „O, Helligaand, mit Liv, mit Lys".

Søstrene Dagny Hansen fra Odense og Ragnhild Lyngby fra Randers rapporterede Tilstanden i den kvindelige Hjælpeforening i disse to Grene.

Missionspræsident Martin Christophersen glædede sig over det store

Arbejde, som den kvindelige Hjælpeforening udfører, og var meget tilfreds med de aflagte Rapporter. Han omtalte derpaa den første Hjælpeforening i Nauvoo, der begyndte med 18 Medlemmer.

Til Slutning sang Koret: „Kjærlighed er Lysets Kilde".

Taksigelse af Ældste A. H. Hansen.

Lørdag Aften den 28. September Kl. 8 afholdtes det første egentlige Konferencemøde, som aabnedes med Salmen: „Zions Kæmper rustet ere". Bøn af Christian O. Jensen, hvorefter Salmen: „Naar Hjertet for det sande slaar".

Præs. H. P. Sørensen aflagde Rapport over Aarhus Gren og Forstander Mikkel A. Mikkelsen over Odense Gren. Derefter fremstode følgende Missionærer og bar korte, men klare og kraftige Vidnesbyrd: Peter Hansen, George S. Sanders, Stanley A. Rasmussen, A. Wilford Nielsen, Søren Andersen, A. Hintze Hansen og Anders C. Pedersen.

Til Afvexling sang Koret: „Vildledte Sjæl, som gaar".

Præs. Martin Christopherſen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter. Han omtalte Kristi Forsoning og Joseph Smiths Mission og henviste til Pastor Barfoeds Udtrædelse af Folkekirken; efter at han i 40 Aar havde virket som Præst i denne, fornægtede han nu Kristi Evangelium og hans Forløserværk.

Mødet sluttedes med Salmen: „Fryder eder, Zions Sønner".

Taksigelse af Ældste James M. Jensen.

Søndag Morgen Kl. 10 blev Søndagsskolens Konference afholdt og aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Peder Jensen. Derefter Sangen: „Da du styrket fra dit Leje".

Følgende Brødre aflagde derefter Rapporter om Tilstanden i de forskjellige Søndagsskoler: P. S. Christiansen fra Aarhus, Hans Hansen fra Odense, Jens O. Christensen fra Randers, Ejnar Nielsen fra Esbjerg og A. A. Kruse fra Silkeborg.

Dernæst udførte Aarhus og Randers Søndagsskoler i Forening et meget interessant Program, der gjorde baade Lærere og Elever Ære.

Præs. M. Christopherſen sagde, at han havde glædet sig over det udførte Program og over at se den Flid og Nidkjærhed, der var lagt for Dagen. Han opmuntrede Børnene til at komme til Søndagsskolen og til at være flittige og lære deres Lektier.

Præs. Sørensen talte ligeledes opmuntrende til Børnene og opfordrede Forældrene til at sende deres Børn til Skolen.

Mødet sluttedes med Sangen: „Tak for vor Skole".

Taksigelse af Søren R. Fisher.

Eftermiddagsmødet Kl. 2 aabnedes med Salmen: „Fader vor i Himlen". Bøn af Anthon M. Jensen, og Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde".

Efter at Præs. P. H. Sørensen havde budt Forsamlingen Vel-

kommen, aflagde følgende Grensforstandere Rapporter om Tilstanden i deres respektive Grene: Carl M. Gjettrup, Svendborg, Carl L. Albrechtsen, Randers, James M. Jensen, Esbjerg, og A. A. Kruse, Silkeborg.

Følgende Ældster bar derefter Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed: H. Harry Madsen, Erastus Madsen, Anthon M. Jensen, Christian O. Jensen og Joseph S. Pehrson.

Til Afvexling sang Koret Salmen: „O, kom da, Zions Konge, kom".

Missionspræsident Martin Christopherſen foreslog nu Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, Utah. Ligeledes Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christopherſen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Robert H. Sørensen som Missionssekretær; Peter H. Sørensen som Præsident over Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren; Stanley A. Rasmussen som Konferencens Sekretær og Sangleder i Aarhus Gren og George S. Sanders som Organist.

Odense Gren: Mikkel A. Mikkelsen, Forstander, med Søren Andersen, Anders C. Pedersen, A. Heintze Hansen, Carl M. Gjettrup og H. Harry Madsen som Medarbejdere; de to sidste i Svendborg Distrikt, A. O. Hansen som Sangleder og Dagny Hansen som Organist i Odense.

Randers Gren: Carl L. Albrechtsen, Forstander, med Erastus Madsen og Anthon M. Jensen som Medarbejdere, Erastus Madsen som Sangleder og Elisabeth Albech som Organist.

Esbjerg Gren: James M. Jensen, Forstander, med Andrew A. Kruse som Medarbejder.

Silkeborg Gren: Christian M. Jensen, Forstander, med Joseph S. Pehrson som Medarbejder.

Præs. M. Christopherſen talte om Evangeliets Fremgang i alle Lande og sagde, at han var personlig bekjendt med mange af Kirkens ledende Mænd og kunde bevidne, at de vare oprigtige og pligtopfyldende.

Mødet sluttedes med Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv".

Taksigelse af Søren Andersen.

Det næste Møde tog sin Begyndelse Kl. 7 og aabnedes med Salmen: „O Brødre, Søstre, lad os saa". Bøn af Carl M. Gjettrup og Salmen: „Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa".

Præs. P. H. Sørensen bød Forsamlingen Velkommen og aflagde en samlet Rapport over hele Konferencen. 18 Missionærer have virket i Konferencen og uddelt 76,649 Skrifter og 1546 Bøger, besøgt 27528 Frenmedes Hjem, haft 2298 evangeliske Samtaler, holdt 577 Møder, døbt 27 og velsignet 4 Børn. Han udtalte sin Tilfredshed med Æld-

sternes Arbejde, haabede, at Fremtiden vilde bringe flere Frugter, og roste Sangkoret for dets smukke Sang samt opmuntrede dets Medlemmer til at vedblive som hidtil.

Koret sang til Afvexling: „Jesus, Elsker af min Sjæl".

Ældste A. Wilford Nielsen omtalte sit Arbejde i Norge og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præsident M. Christophersen talte derpaa til Forsamlingen om Nødvendigheden af at forkynde Evangeliet og Kristi anden Tilkommelse. Han omtalte Pastor Barfoeds Fornægtelse af Kristus som Guds Søn og oplæste en Artikel af et kjøbenhavnsk Dagblad om den af Præsten udgivne Redegjørelse.

Koret sang til Slutning Salmen: „Hvad var skuet".

Takfigelse af Anders C. Pedersen.

Mandag den 30. September afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Konferencens Ældster aflagde udførlige Rapporter, og mange gode Raad bleve givne.

Kl. 8 Mandag Aften afholdtes Konferencens sidste offentlige Møde. Det aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Nu Fryd mit Hjerte finder". Bøn af Christian Petersen, hvorefter Koret sang Salmen: „Kom J, som har gjort Pagt".

Ældsterne James Hansen og A. E. Lauritzen fra Aalborg Konference udtalte deres Glæde over at have Lejlighed til at overvære Konferencen i Aarhus.

Til Afvexling sang Ældste A. Heintze Hansen en Solo: »Beautiful Isle«.

Præsident Christophersen omtalte de første Missionærer, der kom til Danmark, og de Forfølgelser, som Kirken har været udsat for. Han gav derpaa en Skildring af Missionærkonferencen i Rotterdam.

Præs. P. H. Sørensen takkede Søstrene og Venner for den Gjæstfrihed, som de havde udvist imod Ældsterne ved denne Konference.

Til Slutning sang Koret: „Hav Tak for Profeten, du sendte".

Takfigelse af Ejnar Nielsen.

Tirsdag Eftermiddag den 1. Oktober afholdtes endnu et Præstedømsmøde, hvor en Række Resolutioner bleve foreslaaede for Ældsterne og enstemmigt vedtaget.

Tirsdag Aften gav Sangkoret en udmærket og vellykket Aftenunderholdning. Et godt Program udførtes, og Salen var fyldt til sidste Plads.

Onsdag Aften afholdt den kvindelige Hjælpeforening en Afskedsfest for Missionærerne og andre Besøgende; samtidig afholdtes en Bazar, ved hvilken der indsamledes Midler til Hjælp for de Fattige og Trængende i den tilstundende Vinter.

Stanley A. Rasmussen,
Sekretær.

Indhold:

Genealogiens Plads i Frelsningsplanen	321	Missionsnyheder	329
Aandens Vidnesbyrd	326	Søndagen er Hviledag	330
Redaktionelt:		Apostasiens Aand	331
Offentlige Forlystelser	328	Efteraarskonferencen i Aarhus	333

Udgivet og forlagt af Martin Christopherſen, Korsgade II, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).